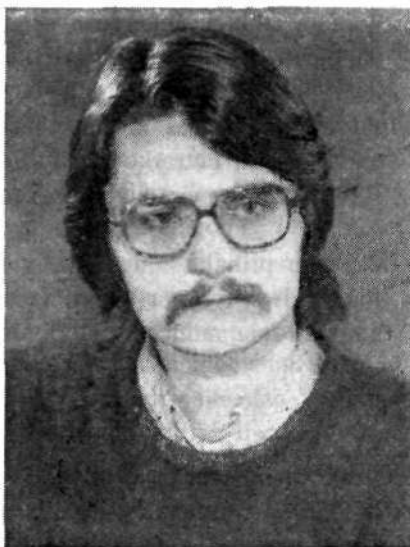

da boš vesela, ko bom nehal, in ... glej nehal sem. Samo še to bi te prosil, da mi poveš za kakšno ne preveč odročno vas, kamor vlak vozi ali pa avtobus.« — In je krepko zaprl usta.

— Baba je samo strmela, kuhalnica ji je zdrknila iz rok, ovijale so jo megle. Veliko ur se je bojevala s silno togoto, proti jutru pa se je utrujena sesedla na zaboj in zatarnala: »Nikar!«

Možak se je šele takrat zavedel, da pod pazduho še vedno stiska tisto nesrečno kokoš. Vrgel jo je v kotliček, stopil do grde mlade babe, jo potrpeljal po ramenih in jo povabil, da se mu pridruži z vrčem vina. In ko sta potem tri dni in tri noči obirala bedra, se splakovala z vinom in še drugače praznovala gospodov enainpetdeseti rojstni dan, je ona še kar naprej zmajevala z glavo in ponavljala: »Kako je to čudno. Kako je to čudno.«

Ivo
Svetina

Dunajske noči

ZA MIO

- I. Tvoje telo dišeče morje pod mojim valovi
in kdaj valovi kje dragulji so bili!

In tvoje roke, česarkoli se dotaknejo,
sem jaz v njih; sedaj, ko si ostala sama
z račkami zapuščena, z razpuščenimi lasmi,
da njih baker s solzami se na tvoji koži igra,
ko z valovi neznanimi plovem na Večernega

sonca dan. In kaj bodo rekle svetle reke,
ko z njimi spregovorim, da med njihovimi
zelenimi stegni sam, brez tebe valovim.

In moje roke, česar koli se dotaknejo, si ti
v njih, na valovih, ki samo v tebi dragulji so.

- II. Samo tebi dajem te revne besede,
ki me nikdar ne bodo povzdignile,
ker iz sebe tebi dajem te glasove,
z vokali povezane v ogrlico melodije.

Samo zate jih pletem, kitice otroškega
jezika, ki se na soncu topi kot srebrna
gora in izhlapi, še preden se glina strdi,
da njeno lice ostane gladko in brez sledi.

Z vetrom prihajaš iz južne hiše neba,
barva mlade Petrarkove tinte, da z Lavro
slaviš v zapisanem ljubezenskem imenu;

v pismu prihajaš, da se me v spanju dotakne
nemi odsev tvojega telesa, tanek in slaboten
kot ogledala mrzlega zlat obraz.

- III. Moje plaho srce je žival tvoje krvi
in ogledalo obraza tvojega, s pavi posutega
praga puščave, kamor droban, od mesečine žejen
perzijski ptič, pridem pit h krpici tvojega srca.
Vrt svojega imena si, sredi katerega stojim
in z laskom zvezde, umrle pred milijon leti, pišem
verze v plavo ambro noči, da njeno mrtvo zlato
v tvojih prstanih opojnih zveni, da v hipu, ko jutro
zazori in se plošča sonca vzdigne iz vzhodne svile
temačnega indiga, moja najvišja pesem dozori.
In iz nje se usujejo kot slavčkove oči, drobne
in rdeče črke za moje in tvoje ime, zvezani
v mojem srcu, ki je postalo žival tvojega telesa.

- IV. Si pot, speljana skozmé, ki nikdar cilja ne doseže,
ljubezni vélika Beseda, ki se v meni kot reka v morju
izgubiš, in si ladja svojega imena, na kateri plovem
skoz gore visokih vodá do tvojega globokega pristana.

Si pot, ob kateri rasem v oboku Marijine lilije,
kot v senci tihega Escoriala speča infantinja,
da se tvoja glavica ziba makova posteljica za otroka,
ki opij najihnih teles zori v vreli zibki noči.

Si pot, po kateri nihče ne bo hodil, ne bos ne visok,
samo lagune najine luči se zlivajo po nji, da se kamenje
v bisere topi, ki se v letu dvigujejo iz tvoje kože,
tanjše od zlata.

- V. Ko sem prvič prišel k tebi, Kemit, sem bil samo voda, ki v
temi leži na dnu sveta in tiha žival diha v rekah, da se
polnijo in praznijo z mehko tkanino ribjih jajčec. In moj
obraz, ki je bil izza sonca prihajajoči granatovec, je klonil
k tvojim iz črnih lilij stkanim blazinam, da so se gnezda
ptic kot visoki in dolgi čolni vozila po tvoji površini,
z mesečino okovanih gorah in z znojem zvezd osedlanih
dolinah. Stal sem ob tvoji véliki postelji in spod pajčevine
besed se je vzdigovalo tvoje lepo telo, v mraku pubertete
tvojih hčera darovano mogočnemu naročju neba, sedečemu na
sneženih zmajih in utripajočemu v soku zorečih fig. Sedmero
pasov tvojega zraka me je sprejelo vase in me polnilo, da sem
pil iz tvojega kozarca vdihovanje in izdihovanje ljubezni
ter bil rahel kot strup majhne rastline, ki je moja mati in
jaz njen mož.

Ko sem prvič prišel k tebi, Kemit, si bila s svojimi čredami
onstran vzhoda in ležal sem v tvoji krsti kot v hiši, ki
sprejme kasnega popotnika in slepega psa v svoje krilo kot
izsušena prst blaženi urin neba. In štel sem korake, ki so
obrobljali tvoje bivališče in štel sem koze, ki so se pred
silnim ognjem sonca zatekle med bisernovodene sence tvojih
oblačil. In bil sem žalosten tvojega mesa in samotnen tvoje
kože, ki se je z roso v otroškem jutru kapljice nabrala na
krilih zibajočih se lokvanjev, da so se dremajoči ptički

stresli v sebi in razprli škrlatna telesa k tebi, Kemit.

In gledal sem te s prsti in jedel z ušesi, ko si se premetavala v naraščajočem morju, dvigajočem se do vrh sveta, izpod katerega je privrela ena sama beseda, da te za vedno vreže v gladko steno časa. Kemit, ti moja planta pavra!

Nato si prišla. In kože so se pričenjale vzpenjati ob hladnih stenah, da so jim črna vimena kot zvonovi ob smrtni uri pozvanjala ob porfirnem telesu tvoje hiše. In otroci so se razgrnili kot preproge krog vhodnih vrat, ki so se kot sončni vzhod odprla, da se v naslednjem hipu napolnijo s tvojo prisotnostjo. In trikrat so se vzdramile trave v tvojih sledih in trikrat so legle nazaj v najlepši grob, v odtis tvojega stopala.

Končno sem stal pred teboj ogenj in moje oči so iskale gnezda v tvojem obrazu, od toplega vetra položčenega in svetlečega se kot faraonov prestol. In nato si me peljala k svojemu ležišču in zaklenila si vse glasove sveta, da sva v višini tišine prvič legla. In trikrat sem spal s teboj in trikrat si spremenila lego svojega telesa. In trikrat sva se vzpela mokra in slana.

Nato je ozelenela tvoja dežela, črna, črna Kemit, in dež se je dvignil iz mineralov, globoko pod razbeljeno mizo zemlje, in se vrnil nazaj na nebo, v penaste palače, belo plavajoče od severa na jug. In jezik življenja je spregovoril v vseh prašnih in žejnih ljudeh, cestah, koritih, živalih in svetiščih.

In sredi njega si stala visoka beseda ljubezni in z menoj si zanosila reko, s katero ravnaj kot z darilom in naj rase v tebi vsak dan za dolžino komolca, kajti ta reka, Kemit, je tvoja in moja kri.

- VI. O ljubljena, daj mi oči, ki bodo slepe,
le lepota tvoja bo njihova edina luč;
daj mi roke, o ljubljena, ki bodo hrome,
le sužnje tvoji koži bodo krila radosti;
daj mi srce, izsušeno od samote, o ljubljena,
le od vina tvoje bližine pijano in utopljeno.

Ker ti si pot, na kateri so kamni zvezde
in celo kralji z onkraj vodá si prah
s tvojih nog balzam polagajo na divje rane,
ko njihovi meči trepečejo od vdanosti tebi.